VVA—SCHOTEN

Onder het motto „'t kan verkeren" hebben de beide clubs het bijna 7000 man tellende publiek een wedstrijd voorgezet, die stellig niet tot de beste behoort, welke tot dusver in deze promotiecompetitie zijn gespeeld, maar die door het bijzondere doelpuntenverloop en de daardoor steeds groter wordende spanning, zeer aantrekkelijk was.

Het leek aanvankelijk voor de thuisclub zo prachtig te gaan: eerst was het rechtsbuiten Krol, die met een vlijmscherp schot via de paal een Schoten-offensief bruusk onderbrak, daarna verhoogde Davelaar met een kloek schot de voorsprong tot 2—0 en na een half uur spelen was het zelfs 3—0, toen midvoor Rodenburg een kans na een mistrap van spil Buter benutte. In de mening, dat het nu wel gebeurd was, ging de VVA-ploeg, en in het bijzonder de defensie, eens rustig uitblazen.

Vrijwel ongehinderd kon Geurts er 3—1 van maken en in dezelfde minuut greep de jeugdige VVA-doelman bij een schot van v. Oosten mis en 't was 3—2. De VVA-verdediging kon deze morele klap niet meer verwerken en na de rust was de gehele ploeg er volkomen uit. Reeds na 5 min. schoot de teveel vrijgelaten rechtsbuiten Alkema de gelijkmaker voor Schoten in het net (3—3) en van dit ogenblik af was vrijwel steeds alleen Schoten aan bod. De verdediging, die bij geen der VVA-doelpunten vrijuit was gegaan, had met de nu niet talrijke aanvallen der roodzwarten niet veel moeite meer en ook de geelzwarte aanvallers zwermden thans steeds voor het VVA-doel. Toch was er een tweede fout van Tuinenburg nodig om de bezoekers het winnende doelpunt te bezorgen. Dit geschiedde een kwartier voor het einde, toen de VVA-doelman bij een vrije schop vanuit het middenveld te ver uitliep en de bal over hem heen in het doel zeilde (3—4). In deze stand kwam geen wijziging meer.